

Když pojišťovák zapomene pojistit sám sebe

Bouře ve sklenici piva [výňatky] - (vydáno v roce 2004, nakl. Daniel Pádych)

Ale hlavně se těšil, že už konečně zalehne, když minulý večer byl pro něho hodně složitý. Jenomže...

„Nazdar, Pavle!“ nemohl přeslechnout povědomý hlas

„Nazdar!“

Kdo jiný než Aleš, bývalý pojišťovák. Vlastně teď už důchodce, ačkoliv o stáří se mluvit nedá, vždyť Alešovi je o pět let méně než jemu.

„Pavlíku, pojd' na trubku!“

Jít, nejt? Po včerejšku...

Jenomže Aleš vyhlíží hodně zdrceně, kromě toho, že po těžké autohavárii má jedno oko jako stále vytřeštěné, když měl lebku skoro celou rozpuklou. Něco ho tíží. Něco hodně překerního. Aleš už vlastně v branži nedělá, musel do invalidního důchodu, po těžkých zlomeninách ještě kulhá a je dokonce rád, že vůbec chodí.

Hostů v Jécku příliš moc nevysedávalo, jenom šest, u dvou stolů po třech, zato však nadělali rámusu za tři hospody. Aleš si vybral místo až u okna. Než zasedli, ukázal servírce u baru dvěma vztyčenými prsty, aby napěnila dvě trubky, takže ani nemusela ke stolu, aby zjistila, co chtějí. Pavel sice míní, že si kvůli včerejšku dá něco jiného, avšak přece jenom to nechal takřikajíc volně. Překonal se.

Servírka před ně postavila sklenice s pivem, pěna vysoko, ještě se to uvnitř nějak promíchávalo, jak se odhalovala čirá zlatá tekutina.

Pavel pocucával jen tak, aby se neřeklo, vystačil s jedním, zatímco Alešovi už pochybělo čtvrté. Vlastně se potřeboval vyzpovídat. Mluvil jenom on. Měl toho v sobě za deset. Bylo to v něm jako v koze. Aleš už dobré dva roky nedělá pojistky. Když začínal, jel tvrdě na zvonky, takovou tu brutální nabídku, jak tomu dnes říkají někteří pojišťováci. Vyvezl se ve věžáku výtahem až nahoru a pak šel po zvoncích, koho ukecal, okamžitě to s ním sepsal. Prolezl nejenom celou Ostravu, nýbrž i všechna okolní sídliště, jezdíval až do Vyškova u Brna, než to tu v Ostravě načas znovu, pak už ale hlavně po firmách. Býval úspěšný, taky se podle toho choval, a jak se říká, lezlo mu to na mozek. Takový malý mistr světa, sám na svém písečku králem. Má kmen jako Vinnetou! chlubil se a šel tím kdekomu na nervy. Z kmene se mu měsíčně točilo dost, aby si skvěle žil. Jeho manželka pracovat nemusela, zabývala se svými zájmy, chodila si na aerobik a nejspíš se docela slušně nudila, on měl zase svoje zábavy, své karnevaly s děvčaty. Někdy ho bylo vidět, jak si ve svém BMW odváží některou ze svých přítelkyň, také se před kluky v Ěmku pochlubil, že zná sazby hodinových hotelů v celé Ostravě, protože jejich služby přece sám bohatě potřebuje. Vždycky se prý najde nějaká dobrá duše kudrnatá. Tak jako mnohý pojišťovák používá osvědčené formulky při jednáních s klienty, tak on prý měl svoji fintu, jak se seznámit s děvčaty. Takové dívčiny se napřed zeptal, jestli náhodou nechodívá střílet na střelnici do Hulvák, a když mu odpověděla, že ne, tak jí řekl, že ale docela určitě má svoji pistoli, a když ona na to, že žádnou nemá, tak řekl, že přesto vypadá hodně nebezpečně.

Také se s oblibou vytahoval, že dokáže naprosto bezchybně nasadit oddaný pohled psích očí a tomu prý žádná není schopna odolat. Svými fintami prý často ušetřil hodně času, který by jinak spotřeboval zdouhavým seznamováním a podobnými rituálky, a pokaždé to mělo probíhat nachlup stejně. Když to vykládal nejen Pavlovi, ale i dalším klukům v Ěmku, vyhlížel hodně spokojeně, však taky spokojený byl. Jenomže stalo se... Dva roky je tomu. Vracel se s manželkou zpátky z dovolené v Chorvatsku, u Brna do nich vjel nějaký mladík a vyvrátil je ze silnice do díry. Z BMW se rázem stal už jenom šrot, oba s manželkou samá zlomenina, hlavy rozbité, jemu praskla lebka a jí na čele zůstala hodně zřetelná dlouhá jizva. Trvalo to, než ho lékaři dali dohromady, více než rok. Celý kmen, který pracně vybudoval za dobrých pět šest let, se mu rozpadl nebo si ho rozebrali kolegové, hlavně Jitka Vránová, něco málo připadlo i Pavlovi, když klienti se po Alešovi marně sháněli, protože potřebovali ve smlouvách všelijaké úpravy nebo chtěli uzavřít nové pojistky. No jistě, je vždycky výhodné, když odpadne někdo takový, kdo nastrádal... Ale co na tom všem bylo obzvlášť zajímavé a zároveň tragické? Aleš v té době neměl žádné své pojištění, které by mohl použít! Měl pojištěny jenom léčebné výlohy pro zahraničí a povinné ručení na své BMW. Viník nehody své povinné ručení sice měl, avšak hodně dlouho neplacené, takže celou škodu bude muset vlastně zaplatit sám, snad s nějakým příspěvím pojišťovny. Sám se k náhradám odmítal vyjádřit, jak mu nejspíš poradil právník, a zaujal takřikajíc pozici mrtvého brouka. Soud sice něco rozhodl, avšak viník, jedenadvacetiletý muž, který dosud ještě nikdy nikde nepracoval, stejně žádné příjmy nemá, tak co si od něho kdo vezme. Aleš předtím pojišťoval kdekoho a na cokoliv, avšak osobní pojistku si neuzavřel ani pro sebe, ani pro svoji ženu.

„No kdybych já vůl jenom tušil, co se mi stane,“ opakoval snad každou minutu. „Copak byl pro mě nějaký problém vzít blanket a vypsát ho? S placením jsem taky žádné potíže neměl, předtím určitě ne.“

Co mu na to říct? Ostatně Pavel taky těch pojistek moc nemá. A Aleš? Na pojišťovák byl pojištěný příšerně málo a špatně, vlastně skoro vůbec. Měl jenom to nejnnutnější, auto, povinné ručení, taky odpovědnost pojišťovacího agenta, ta přece musí být, na to je zákon, ale z ostatního neměl nic. Ani úraz, ani nemoc. Nic, vůbec nic.

„Ale nejhorší mě asi ještě čeká!“ podotkl, když zvedal půllitr, a sledoval Pavla přes okraj sklenice.

„Prosím tě, co!“ naklonil se k němu přes stůl. „Co se ti ještě může stát, to mi tedy pověz!“

Aleš se dlouze napil, pak si ještě zapálil cigaretu a natáhl si do plic, až to vypadalo, že schválně natahuje čas, snad aby oddálil, kdy vysloví, co by podle všeho ani vysloveno být nemělo.

„Doma se mi to rozpadá!“ vydechl do prostoru hotový dýmový mrak. „Je to úplně na levačku.“

... Žena se musela zaměstnat, s novými kolegyněmi chodívá do barů, je k němu čím dál tím cizejší, sex mívali kdysi až čtyřikrát týdně, teď sotva jednou, a to se ona ještě pak tváří, jako by ji tím jen potrápil...

„A já ji mám rád čím dál víc, hlavně když vidím, jak ji ztrácím,“ trochu mu hlas začal přeskakovat, „vždyť ona se se mnou rozvede a bude na tom finančně líp, než kdyby se mnou pořád žila.“

No jo, život dokáže být hodně brutální.

Pavel se raději zahleděl z okna.

Že já musím od každého slyšet... Pojišťovák je asi něco jako zpovědník nebo tak nějak.

„Když ona mě už teď ale vůbec k ničemu nepotřebuje!“ zaznělo to jako z ohromné dálky.

Takže Aleš je jeden z těch, kteří podlehli. Sami sobě i své vlastní slávě. Hlavně měl smůlu. A ještě k tomu jakou!

Ale pak se rozhodl už dál nic neposlouchat.

Jak já teď toužím se pořádně vychrápat! A hned teď. Až se jednou pořádně vyspím, tak to veřejně oznámím!

V sekci E-KNIHY jsme vydali novinku - šestidílný fantasy román pod souhrnným názvem „Prastará tajemství“. Dobrodružný a mysteriózní příběh byl zasazen do doby halštatské. Autor Jan Padych zde uplatnil některé historické události a kulturní reálie z této epochy.

Úvodní díl poskytujeme ZDARMA ke stažení ZDE:

<http://www.padychbooks.com/volne-ke-stazeni-knihy/prastara-tajemstvi-1.dil-syn-vyznamneho>

Ostatní díly lze koupit na našem eshopu ZDE:

<http://www.padychbooks.com/eshop>

Autor článku Padych, článek byl napsán 29.7.2012 11:43.

URL článku: <http://padychbooks.com/vynatky/kdyz-pojistovak-zapomene-pojistit-sam-sebe>.